

saaledes, at Indtægt og Udgift balancere. Dette er noget, man skulde tro, at en Finansminister maatte betragte som sin alvorligste Opgave, og en Rigsdag maatte betragte som sin alvorligste og første Opgave, naar man overhovedet diskuterer den Slags Ting. Naar Landstinget overhovedet ikke aner, hvorledes dette til syvende og sidst vil finde Sted, naar man nøjes med Antydninger som dem, den højtærede Minister kommer med, var det naturligt, om Landstinget lagde Haand paa disse Forslag og sagde: De ere gode nok, men vi ville se det hele, inden vi reformere paa noget Punkt. Jeg tror slet ikke, at Landstinget i og for sig kan standse en Finansbevægelse, der kommer fra Folketinget, og jeg tror heller ikke, at det er Landstingets Opgave at gøre det, men det er Landstingets Opgave, naar der drives en aldeles utvivlsom Partipolitik paa det finansielle Omraade, da at gribe ind. Naar Finansministeren i Øjeblikket kun tjener sit Parti's Tarv og ikke Landets, saa synes Landstingets Opgave mig at være at standse denne Politik, før det er for sent. Hvis Landstinget overhovedet skal betyde noget, maa det betyde det, at det kan modsætte sig en Partipolitik, naar denne bliver til Landets Skade. Det er efter min Mening Landstingets mørke Punkt, da det selv drev Partipolitik under Ledelse af et Medlem, som ikke er til Stede i Dag, det ældste Medlem af Tinget, det 6te kongevalgte Medlem (Estrup), da det under den Estrupske Periode drev en ren og skær Partipolitik. Den Gang skadede Landstinget baade sig selv og sit Land, men der er intet til Hinder for, at Landstinget nu kan gaa imod en Partipolitik, selv om den kommer op fra Folketinget, og kan gaa mod en Finansbevægelse som den, man nu i Øjeblikket er inde paa. Naar Tinget anser den for skadelig, saa kan Landstinget hemme og standse den foreløbigt, indtil Bevægelsen bliver saa stærk, at man ikke mere kan gøre det, indtil det bliver sikkert, at det er Landet, der vil det, og ikke et Parti. Derfor tror jeg, at Landstinget, hvis det kendte sin Stilling ret, skulde undersøge de forskellige Forslag, der nu ere komne op, gøre et virkelig sagligt Arbejde paa dette Omraade, som jeg skulde tro, at ethvert Medlem af dette Ting har en uimodsigelig Forpligtelse til, og samtidig erklære: Vi kunne ikke behandle disse Sager, før vi vide, hvad Enden bliver. Naar man skal beskatte til et Beløb af mellem 20 og 30 Mill., kan det ikke nytte at

sætte sig til Rette og behandle Lovforslag, som dreje sig om foreløbigt 7—8 Mill., fordi det er meget muligt, at det til syvende og sidst vil vise sig, at man skulde have reformeret paa et andet Omraade end just paa dette. Det er muligt, at man ikke skulde tage disse nye Indtægter paa Omsætningen. Det er muligt, at man ikke skulde tage dem gennem Stempel-loven. Det er muligt, at man skulde tage dem — hvad jeg tror, man kommer til ogsaa i Henhold til de Ytringer, den højtærede Finansminister er kommen med — fra de indirekte eller direkte Skatter, at man der kommer til at tage det virkelige Beløb, og saa maa der komme en Overvejelse til, om det er der, man skal have Beløbet fuldt og helt, eller om man ogsaa skal søge det ad andre Veje. Men hvorledes kan man det, naar den højtærede Finansminister nægter at komme med de Forslag, som i Virkeligheden blive de bærende for den Finansreform, vi skulle til. Hvad der i Aar er kommet frem, har ingen Betydning, absolut ingen Betydning for at løse det store Spørgsmaal. Det vil ikke i de første Aar give noget klækkeligt Beløb, som vil kunne bringe Underskuddet ned til noget, der vil have Betydning for vort Land. Vi skulde have saa mange Millioner i Kassen, som jeg før har nævnt. Den højtærede Finansminister vil nok komme med Forslag derom til næste Aar. Hvilke forskellige Forslag han vil tage Beløbet paa, det ved jeg ikke, men *det* ved jeg, at Landstinget vil fortryde, at det ikke ventede, og hvis Landstinget, som sagt, netop handlede i Overensstemmelse med det, som jeg mener, at det egentlig er sat til at handle, saa viste det sig som en Hemmer, i det Øjeblik noget kommer frem, som ikke er fuldtbaarent, ikke modent til at behandles.

Dette er de ganske almindelige Betragtninger, jeg vil gøre gældende med Hensyn til dette Spørgsmaal. Man burde lade det ligge, man burde maaske ikke i og for sig nægte at behandle det, naar man ser anderledes paa Sagen, end jeg gør, som ikke mener, at det er et heldigt Forslag, gennem hvilket man skal skaffe Staten Indtægter; men man burde i alt Fald lade det ligge til næste Aar sammen med de andre Skatteforslag og da tage Sagen op. I Øjeblikket ser det ud, som om Finansministeren ventede en Aabenbaring til Sommer; som i alt Fald vi andre ikke behøve, for at se, hvorledes Forholdene ligge ganske klare.